

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. december 3.
(csütörtök)**

Horváth Géza

ÖRÖK NYUGALOM FELÉ

Énekek: 410; 455,1.9

Alapige: Zsid 4,1-11

Imádkozzunk!

Köszönjük neked hálaadással, mennyei Édesatyánk, hogy előtted, jelenlétedben csendesedhetünk el most erre a néhány percre. Köszönjük, hogy a nap munkájából, rohanásából, tennivalói közül megérkezhattünk az esti pihenésbe. Köszönjük, hogy arról akarsz velünk beszélni, hogy készülünk a nyugalomba, és ennek megvan az ígérete. Az ének szavaival köszönjük azt is, hogy ennek megvan a feltétele, mert te elkészítetted számunkra azt a hajlékot, ahova vársz bennünket, amit Jézus Krisztus szerzett nekünk az ő vérével. Köszönjük, hogy oda hívsz és vársz bennünket, mert azt akarod, hogy ahol te vagy, Úr Jézus, mi is ott legyünk, és magadhoz veszel majd bennünket. Kérünk téged, hogy amíg ez megtörténik, vagy amíg vissza nem jössz, addig segíts megfutni a pályánkat, elvégezni a ránk bízott feladatot, szolgálatot. Kérünk téged, hogy erre is bíztass bennünket!

Köszönjük, hogy várhatjuk adventben is azt a napot, amikor feltűnik a te jeled az égen, és amikor lezárod ennek a nyomorult világnak az életét. Köszönjük, hogy addig is sokakon könyörülsz és hirdetteted az evangéliumot minden nép között. Kérünk azért téged, hogy áldd meg az igehallgatásunkat, Szentlelkeddel világosítsd meg a mi elménket, ha sötétség fogta volna be azt, ha meghomályosodtunk volna, vagy ha elcsüggedtünk, ellankadtunk volna! Te bíztass és bátoríts drága mennyei igéddelel mennyei hazánk és mennyei célunk felé! Hallgass meg a mi könyörgésünkben!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígéjét hallgassuk meg a Zsidókhöz írt levél 4. fejezetének az 1-11. versekből: *„Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék. Mert nekünk is hirdettetett az evangélium, miképpen azoknak: de nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, a kik hallották. Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, miképpen megmondotta: A mint megesküdtem az én haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba; jóllehet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte. Mert valahol a hetedik napról ekképen szólott: És megnyugovék Isten a hetedik napon minden ő cselekedeteitől. És ugyanabban ismét: Nem mennek be az én nyugodalmamba. Mivelhogy annakokáért áll az, hogy némelyek bemennek abba, és a kiknek először hirdettetett az evangélium, nem mentek be engedetlenség miatt: Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annyi idő multán, a mint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. Mert ha őket Józsué nyugodalomba helyezte volna, nem szólana azok után más napról. Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképpen Isten is a magáéitól, Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék.”*

Kedves testvérek, a mai igénk arról szól hozzánk, hogy örök nyugalom felé tartó nép az Isten megváltott népe. Belecsodálkoztam abba, miközben a Zsidókhöz írt levelet tanulmányoztam, hogy milyen sok adventi ige van ebben a levélben, milyen sok kedves biztatás van a mi számunkra. Hiszen adventben arra szoktunk figyelni, hogy ahogy Jézus Krisztust láttátok elmenni – olvassuk a Cselekedetek könyve 1. fejezetében – ugyanúgy fog eljönni. Adventben hajlamosak vagyunk arra figyelni csak, hogy Jézus Krisztus eljön, és kevésbé szoktunk arra figyelni, hogy számunkra az advent azt is jelenti, hogy mi pedig bemegyünk az Ő nyugalmába.

Egyszer Mózes megjelent Egyiptom földjén. Isten elküldte őt az égő csipkebokorból szólván hozzá, hogy vezesse ki a népet Egyiptomból és vigye Kánaán felé. Erre utal majd a Zsidókhöz írt levél írója, hiszen olyan zsidókhöz írja a levelét, akik ezekkel a történetekkel teljesen tisztában voltak. Ebben a néhány versben, amit most felolvastam, inkább az az aggódó szeretet szólal meg a zsidók felé, a keresők felé, meg a hitben járók felé is, amely a keresőket igyekszik arra bátorítani, hogy induljatok el a nyugalom felé. A hitben levőket, a hitben járókat pedig igyekszik óvni: vigyázzatok, hogy el is érjétek a célt! Hogy egyszer be is menjetek az Ő nyugodalmába, amelynek az ígérete megvan a számotokra!

Így kezdődik az 1. versben ez a féltő szeretet: *„Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék”*, és itt a 2. versben magyarázza meg, hogy mit jelent ez a fogyatkozás. Hiszen itt lelki fogyatkozásról van szó, nem testi fogyatékról, mert azt mondja: *„Mert nekünk is hirdettetett az evangélium, miképpen azoknak: de nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosított*

ták hittel azok, a kik hallották.” Ez az a fogyatékos, amely megakadályozza az embert abban, hogy bejusson ebbe a nyugalomba. Itt, ezen a földön, a fogyatékkal élők lehet, hogy nem jutnak be egy-egy hivatalba, bár most már akadálymentesítve van szinte minden mindenütt. Csinálnak lifteket, ott is, ahol eddig nem volt, mondván, hogy a fogyatékkal élők is bemehessenek, akik nem tudnának egyébként bemenni, azoknak ez könnyebb legyen. A lelki fogyatékos ellenben azt jelenti, hogy valaki kimarad ebből a csodából. Valaki kimarad az Ő nyugalomából, abból a csodából, amit Jézus Krisztus készített az Őt szeretőknél, és amelyről majd az Úr azt fogja mondani az övéinek, hogy „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett...”!

A hit emberei mindig boldogok voltak, amikor ennek tudatában járták vándorútjukat, viselték el a nehézségeket, harcolták meg a küzdelmeket, végezték el szolgálatukat és feladataikat. Olyan csodálatos a 2. versben, amikor azt mondja: „Mert nekünk is hirdettetett az evangélium!” Itt egyrészt arról beszél, hogy az Ószövetség népének is hirdettetett az evangélium, vagy ha megfordítjuk, akkor így is lehet mondani, hogy az Ószövetség népének is az evangélium hirdettetett. Mi azt gondolnánk, hogy az Ószövetség népének csak szabályok, rendelkezések, utasítások sora hirdettetett, és azt mondja nekünk a Zsidókhoz írt levél írója, hogy Isten az evangéliumot hirdette.

A hitvallásunkban, amikor arról van szó, hogy Jézus Krisztus megváltói munkájáról honnan tudunk, akkor a felelet így hangzik: „a szent evangéliumból, amelyet Isten először kijelentett az Édenkertben, aztán hirdette a próféta által, majd az áldozatok és a törvény szertartásai által kiabrázolta.” Tehát, hogy hányféle módon jött közel Isten az Ószövetség emberéhez az evangélium, az örömhír üzenetével. Másodszor pedig azt jelenti, hogy „nekünk is hirdette az evangélium”, hogy az Ószövetség népe sem volt kiváltságos helyzetben, hogy csak ők hallhatták volna Isten szavát, hanem a következő nemzedékek, sőt, a levél írója azt mondja, hogy „nekünk is”. Vagyis, az ő nemzedékét, az ő kortársait is odagondolja az evangéliumot hallgatók sorába, hogy hirdettetett az evangélium, de nem használt nekik a hallott beszéd, mert nem párosították azt hittel.

Tehát, azt mondja a mai igénk, hogy a hit nem választható el az ígétől, és az ige nem választható el a hittől! Ennek a kettőnek együtt kell lennie. Ez a kettő együtt munkálja bennünk az üdvösséget, és visz bennünket a mennyei hazánk felé. Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugalomba, miképpen megmondotta: „Amint megesküdtem az én haragomban, nem fognak bemenni az én nyugalomomba; jóllehet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte.” Azzal szembesülünk, testvérek, hogy nem mindenki megy be a nyugalomba; és itt a Biblia alapján nyugodtan megvizsgálhatjuk, hogy ki az, aki bemegy, és az miért megy be; és ki az, aki nem megy be, és miért nem megy be?

A Jelenések könyvének végén, a 22. fejezetben van egy felsorolás, amely szintén erről beszél, hogy „Boldogok, a kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba. De kinn maradnak az ebek és a bűbájosok, a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimá-

dók és mind, aki szereti és szólja a hazugságot.” (14-15. versek) Vagy a Jelenések könyve 7. fejezetében található az a néhány szép mondat arról, hogy akik ott vannak a trón előtt, azok azért jutottak oda, mert megmosták ruháikat, és megfehérítették a Bárány vérében.

Azonban Isten megesküdött haragjában, hogy valakik pedig nem mennek be a nyugalomba, nem mennek be ebbe a csodálatos országba, erre a csodálatos helyre, amelyet Jézus Krisztus megjelentett nekünk; amiről beszélt az övéinek, ahova várja az övéit. Sőt, a János evangéliuma 14. fejezetében, amikor az egyik apostol mondja, hogy „honnan tudnánk az utat oda”, akkor Jézus mondja, hogy „én vagyok az út”, tudjátok ti az utat. Ne legyen akadály a hitetlenség! Ezért ha valaki nem párosítja hittel a hallott beszédet, az kérje ma az Úrtól, hogy „Hinni taníts, Uram, kérni taníts!”

Nézzük meg az Ószövetség példáját, hiszen ezzel állítja párhuzamba a mennyei hajlékot a levél írója! Emlékszünk arra, amikor küldik a kémeket kikémlenni Kánaán földjét, amelyre be kell menniük, amit el kell foglalniuk. Olyan szép az a két hitvallástétel, a két hívő férfinak, Józsuénak és Kálebnek bizonyágtétele, akik visszatértek belekapaszkodva az Isten ígéreteibe! Hittel megragadva az ígéreteket, egészen hitelt adtak Isten szavának. Mások meg megkeményítették a szívüket és kifogásokat kerestek. „Nem mennek be az én nyugodalomba. Mivelhogy annakokáért áll az, hogy némelyek bemennek abba, és a kiknek először hirdettetett az evangélium, nem mentek be engedetlenség miatt.”

Éppen ezért, testvéreim, a hívő nép számára mindig olyan döntő kérdés az, hogy hogyan járjuk meg az oda vivő utunkat! Mint ahogy Izrael népe is negyven évig vándorolt a pusztában engedetlensége, hitetlensége, keményszívűsége, háborgásai miatt, és tudjuk, hogy nem ment be. Elhullottak a pusztában. Maga Mózes is csak látta a hegy tetejéről az ígéret földjének egy részét, amit a földi szemeivel beláthatott, azután meghalt. Azt olvassuk, hogy Isten eltemette. Mózes nem ment ugyan be Kánaánba, de halála pillanatában bement abba a világba, abba az országba, amely sokkal szebb és sokkal csodálatosabb, mint Kánaán. Ezt ugyan nem látta meg, de bement abba a világba, abba az országba, amit Isten készített.

Ez a hasonlat nem teljes, hanem ahogy az Ószövetség sok története csak előképe, árnyéka az eljövendőnek, ez a bemenetel vagy kinn maradás csak utal nekünk arra, hogy ebből a történetből tanuljunk, okuljunk, mert nekünk nem mindegy, hogy hogyan járjuk azt az utat, amely odavezet, hogy egyszer majd bemenjünk a nyugalomba! Ezt nem lehet késleltetni, de nem lehet siettetni sem. Azok szeretnék késleltetni, akik nagyon el vannak telve ezzel a földi világgal. Akik nagyon az itteniekkel törődnek – ahogy Pál apostol mondja az egyik levelében – és nem az odafenn valókkal. Azok nagyon szeretnék még megérni bizonyos éveket. Én is több idős testvérünket hallottam, akik azt mondták, hogy kitűzték a száz évet, amit el kellene érni, vagy jó lenne elérni. Mások valamilyen más célt tűznek ki: még jó lenne azért az unokáimat meglátni, vagy a dédunoka születését! Valakik meg szeretnék ezt siettetni, hogy bizony, jó lenne bemenni már az Ő nyugalomába!

Sok évvel ezelőtt történt, hogy az egyik lelkész kollégámnál voltam egy szolgálaton. Vacsora közben odaszaladt az éppen első osztályt kezdő kislánya, és azt mondta nekem, hogy a tanító néni megkérdezte tőlük, ki mi szeretne lenni. Mintha az első osztályos gyermek az általános iskolában már tudná, hogy mi szeretne lenni! Amikor kérdeztem tőle, hogy aztán mit mondtak a gyerekek? Azt felelte erre: Géza bácsi, már hárman is azt mondták, hogy ők nyugdíjasok szeretnének lenni! Ugye, jó lenne megúszni azt a néhány évtizedet, amit le kellene dolgozni, mert csak azt látják, hogy milyen jó a nyugdíjasoknak!

Mi, Istennek hívó népe, nem úszhatjuk meg azt, hogy hamar bemenjünk az Ő nyugalmába! Miért? Azért, mert sok feladatot bízott ránk a mi drága Urunk, Megváltónk. Amikor készült a mennybe felmenni, alig győzte átadni ezt a tanítványoknak, az övéinek. Sőt, tudjuk az igéből, hogy el se mondott mindent, hanem azt mondta: „még sok mondanivalóm lenne nektek, de nem tudjátok elhordozni”. Éppen ezért jön majd a Szentlélek, és folytatja tovább mindazokat az utasításokat, amit még átad nektek, amiről beszél még nektek. A Szentlélek által szólottak Istennek szent emberei. Még mennyi mindent elmondott Pál apostol, Péter apostol és az öreg János apostol! Még mennyi mindent leírtak!

Olvassuk csak el, testvérek, hogy mennyi feladatunk van; mennyi mindent el kell végeznünk addig! Hogyha valaki tudja, hogy egyszer el kell menni erről a földről, nem csak arra igaz, hogy el akarja végezni a feladatait ezen a földön vagy a családja körében. Isten hívó népének Krisztustól kapott feladata, küldetése van, és akkor megyünk be az Ő nyugalmába, ha futásunkat elvégezzük. Pál apostol boldogan tudja így összegezni, aki egyébként vágyott oda, mert azt mondta: „kívánok inkább elköltözni és az Úrral lenni, mert az sokkal inkább jobb”. Ő már nagyon szívesen bement volna a nyugalomba, de tudta, hogy szükséges még maradnia. Miért? Azért, mert valóban látta azt, hogy mennyi feladata van, amit el kell még végeznie. Hány helyen kell még prédikálni, hány gyülekezetet kell még erősíteni, az ott lakó hívőket bátorítani, feddeni vagy vigasztalni, például a thesszalonikaiakat! Milyen drága üzenete ez az igének! De tudta azt, hogy mikor végezte el az ő futását, és megvan a bemenetel ígérete.

Még egy dologra szeretném a testvérek figyelmét ráirányítani, mert tulajdonképpen, ahogy az előbb mondtam, nem mindenben azonos ez a példa azazal, ami az Újszövetség népére vár! Hiszen ott a Kánaánba való bemenetelről volt szó, itt pedig a mennyei hazában való nyugalomról és bemenetelről beszél a Zsidókhöz írt levél. Mennyivel több, és mennyivel jobb az, amit mi így kapunk! Ez azért fontos, mert amikor azt mondja Isten, hogy megvan a nyugalomba való bemenetel ígérete, annak okáért megvan a szombatja az Isten népének. A „sabbat”, „szombat” szó jelentette azt, hogy nyugalom, vagy még árnyaltabban úgy lehetne fordítani ezt a szót, hogy „fellelegzés”, „megpihenés”, „megnyugvás”. Tehát, amikor az ember fellelegezhet. És hogy mennyire nem egy napról van szó, azt onnan tudjuk, hogy a levél írója Dávidra hivatkozik, aki azt mondja: „Ismét határoz egy napot: ma, szólván Dávid által annyi idő múltán” – tehát eltelik sok idő –, „amint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket!”

Éppen ezért, azt mondhatjuk az ige alapján, hogy a szombat számunkra nem egy napot jelent. Nem azt a napot, ami péntek és vasárnap között van, hanem számunkra a szombat az Úrral való közösséget jelenti. Megnyugvást a munkáinktól, fáradságunktól. Ezt vehetjük abban az értelemben, hogy azt a napot, amely az Úré, a nyugalom napját, melyet Isten elrendelt azért, hogy legyenek szent összegyülekezéseink. Nem egy napot értünk rajta csak, hanem egy olyan időt, melyet majd az Úrral fogunk tölteni, és az ő jelenlétében lehetünk.

Tehát, mennyei hazánkat is jelenti. Ide valakinek be kell vezetnie bennünket. Ahogy Mózes vagy Józsué vezette és bevezette a népet erre a földre, mert Isten Józsuét rendelte Mózes után, hogy vigye be ezt a népet, legyen erős és legyen bátor. Úgy adventben gondoljunk arra az Úr Jézusra, akit szintén az Atya rendelt nekünk, hogy legyen nekünk Jehosuánk, legyen nekünk Jézusunk, Szabadítónk, aki kihoz bennünket és bevisz. Mert bevinni csak azokat lehet, akik kijöttek, és akik kijöttek, azok felől viszont nekünk Jézus garanciát adott, hogy azokat be is viszi oda. Ezért, kedves testvérek, számunkra ez a nyugalom, a szombat, nem egy naptári napot jelent, hanem az ő nyugalomába való bemenetelt. Igyekezzünk, hogy bemenjünk!

Amikor egy hívő testvérünket temetünk, olyan jó arra gondolni, hogy ő már előrement! Ő már bement a nyugalomba. A Jelenések könyve igéjére gondoljunk, ahol azt mondja, hogy „boldogok a halottak”! Miért? Azért, „mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.” Nálunk azt mondták az atyafiak, hogy egy hívő ember temetése olyan, mint egy ünnep, mert olyan valakitől búcsúzunk, aki bement a nyugalomba. Letette a terheket, a test nyomorúságát, az élet küzdelmét, és bement a nyugalomba. Nem a semmibe vészett el. Nem mondhatjuk, hogy azt se tudjuk, hol van, hanem tudjuk, hogy Isten abba a hajlékba vitte, ami maga a nyugalom. Ahol örök szombat van, ahol csak szombat van. Ahol olyan „naptár” van, persze tudjuk, hogy idő többé nem létszen, ami csak szombatnapból, nyugalomnapból áll, és nem lesz más munkánk, nem fogunk másban fáradozni, csak abban, hogy Mózes és a Bárány énekét énekeljük, szemléljük az Ő orcáját, és gyönyörködünk Őbenne.

Egyszer a debreceni köztemetőben járván hallottam, hogy a ravatalozóban temetnek, és amit hallottam, ami kiszűrődött a hangszórókon keresztül, arra még a mai napig is emlékszem. Nem tudom, hogy milyen temetés volt, de azt az éneket énekeltek, hogy „Fenn a mennyben az Úr minden győztesnek ad, Aki Jézussal járt s benne hitt...” Mi is ismerjük ezt az éneket, mi is énekeljük, de nem az volt a fontos, hogy ezt énekeltek, hanem az, ahogyan énekeltek! Visszaemlékszem erre, hogy az, amit én ott hallottam, ahogy énekeltek ezt az éneket, az maga egy hitvallás volt. Nem letargikusan, nem szomorúan, nem kényszeredetten, nem mormolva, hanem mintegy hitvallásként zengett az ének a temetőben. „Minden győztesnek ad” – milyen jó volt hallani, hogy „Vígan lépkedünk színarany utcákon át, Halljuk angyalok dicséretét, Szemünk láthatja Jézus szent ábrázatát...” és a refrén az, hogy „Igen ott minden kész, igen ott minden kész.”

Testvéreim, a Zsidókhöz írt levél írója nem azt mondja, hogy kapaszkodjatok bele abba, hogy majd a túlvilágon minden jó lesz, hanem éppen azért kezd-

te így, hogy „Óvakodjunk tehát”, mert arra akarta figyelmeztetni Isten népét, hogy addig még mennyi feladatuk van! Addig még hogyan kell készülniük! Addig még hogyan tisztítja meg őket az Úr Jézus; mert nem is arról van szó, hogy mi készülünk, hanem, hogy mit végez el addig a szívünkben az Úr!

Én olyan hálás vagyok, hogy sok olyan embert láthattam, akik hitben megöregedtek! Higgyétek el, láttam azt, hogy Isten, az Úr, mennyi munkát végzett el még öregkorban is az ő életükben, mintegy elkészítette őket! Ha esetleg voltak is rossz tulajdonságaik vagy zsörtölődők voltak, a haláluk előtt, az életük utolsó szakaszában megcsendesedtek az Úr előtt. Komolyan vették azt, hogy „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” Mennyi mindent kell addig még elvégezni az Úrnak benned és bennem, amíg bevisz az Ő nyugalomába, vagy amíg visszajön Jézus, hogy ítéljen élőket és holtakat! Ide készüljünk, mert Ő nekünk ezt készítette! Ez olyan bizonyos, ahogy megáll az Istennek ígéje, és ahogy megáll az Ő szava ma is.

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, bocsásd meg, hogy sokszor csak a földi küzdelmekre, harcokra, nehézségekre figyelünk, és nem emeljük fel a mi szemeinket, és nem nézünk lelki szemünkkel a mennyei hazába! Köszönjük, hogy te kijelentetted nekünk a te igédben, hogy mindent elkészítettél. Olyan sokszor és olyan kedvesen kijelentetted, hogy immár minden kész! Így hívogattad az embereket magadhoz megtérésre, és így bátorítottad, biztattad a te gyermekeidet gyümölcstermésre, hogy addig még legyünk itt jó bizonyosságaid ezen a földön. Köszönjük azt a mennyei nyugalomát, ahová sok hívő testvérünk már bement. Kérünk, hogy vigasztald meg itt maradt szeretteiket, családjukat, és bennünket is készíts, Urunk, arra, hogy tudjuk, hova és kihez megyünk. Tudjuk, hogy tenálad béke vár és nyugalom. Engedd meg, hogy addig is elkészüljünk, hogy hiba nélkül válóknak, a te szemeidben tökéleteseknek találj bennünket, mint akik tökéletes bocsánatot kaptak, és teljes üdvösséget nyertek.

Kérünk, hogy áldj meg bennünket az éjszakában és a holnapi napon is! Vezess bennünket örömmel mennyei hazánk felé, hogy úgy tudjunk menni, hogy „Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős; Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz.” Hogy ne kössön meg a világ fénye bennünket, de hálásak legyünk mindazért, amit földi létünkben ideadsz nekünk! Azért, mert tudjuk, hogy minden tőled van, tőled száll alá, a Világosság Atyjától. Áldj és őrizz meg bennünket! Adj, kérünk, a betegeknek gyógyulást! Kérünk, hogy te fékezd meg a járvány pusztítását! Te segíts a tudósoknak, hogy megtalálják az ellenszert, hogy az eljuthasson az emberekhez! Kérünk, hogy szólíts így bennünket megtérésre, ezt az egész világot, hogy amíg időnk van, addig keressünk téged, az egyedül igaz Istent!

Légy áldott, hűséges Atyánk, aki szerelmedet kijelentetted, megbizonyítottad Jézus Krisztusban!

Ámen.

1. Testvérek, menjünk bátran, hamar leszáll az éj,
E földi pusztaságban Megállni nagy veszély.
Hát merítsünk erőt A menny felé sietni,
Nem állva megpihenni A boldog cél előtt.
2. A keskeny útra térünk, Ne rettentsen meg az;
Ki elhívott, vezérünk, Tudjuk, hogy hű s igaz.
Mint egykor Ő tevé, Most véle s benne bízva,
Arcát ki-ki fordítsa A szent város felé.
3. Óemberünk ha szenved, Az jó nekünk, tudom;
Ki vérnek, testnek enged, Az nem jár jó úton.
A láthatót ne bánd, Csak rázd le, mi kötözne:
Hadd törjön éned össze, Menvén halálon át.
4. Zarándok módra járva, Legyen kezünk üres;
Csak terhet vesz magára, Ki pénzt, vagyont keres.
Hadd gyűjtsön a világ, Mi tőle el se kérjük,
Kevéssel is beérjük, Bennünket gond se bánt.
5. Az út el van hagyatva, Borítja sok tövis;
nehéz emelni rajta Még a keresztet is.
De egy út van csupán, Így hát előre bátran,
Keresztül minden gáton, Hű Mesterünk után.
6. Úgy járunk itt, lenézve, Mint ismeretlenek;
Sokan nem vesznek észre, Hangunk se hallva meg.
De aki ránk figyel, Víg énekünket hallja.
Szent reménység sugallja, Mit ajkunk énekel.
7. Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős;
Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz.
Tartsunk jól össze hát, Tudjunk utolsók lenni,
A bajt vállunkra venni E földi éltén át.
8. Menjünk vígan sietve, Hisz utunk egyre fogy;
Nap megy napot követve, S a test majd sírba rogy.
Csak még egy kis tűrés! Ha Őt híven követjük:
A láncot mind levetjük S vár ránk az égi rész.
9. Elmúlik nemsokára a földi vándorút,
És az örök hazába, ki hű volt, mind bejut.
Ott vár angyalsereg, Ott várnak mind a szentek,
S az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek.